

ikke uden talent. Den polstrede Ugle er et godt eksempel, og et eksempel til efterfølgelse. Den er netop kommet i nyt optryk (med moderne ud-

derefter udgiverens kommentarer. De er ofte befriende, altid vittige og i det store og hele drøbende for en holdning til kunsten, som ikke er

er paa bindet). Vi anbefaler den til to slags læsere: 1) læsere, som frygter lyrik, og 2) læsere, som skriver lyrik.

sund: Passiv ærbødighed. Paa den ene side viser antologien (bedre end nogen kronik), hvad det er de moderne digtere gør oprør imod hos

BERLINER BEITRÄGE ZUR SKANDINAVISTIK

Titel/
title: *Zurückbleiben. Tryk 1943–2001*

Autor(in)/
author: Erik M. Christensen

Kapitel/
chapter: »På Vulkaner i Colombia«

In: Christensen, Erik M.: *Zurückbleiben. Tryk 1943–2001*. Berlin: Nordeuropa-Institut, 2001

ISBN: 3–927229–04–0

Reihe/
series: Berliner Beiträge zur Skandinavistik, Bd. 6

ISSN: 0933-4009

Seiten/
pages: 20–22

Diesen Band gibt es weiterhin zu kaufen. This book can still be purchased.

© Copyright: Nordeuropa-Institut Berlin und Autoren.

© Copyright: Department for Northern European Studies Berlin and authors.

På Vulkaner i Colombia

Hidtil har jeg kun beskæftiget mig med import-virksomhed. Har ikke foretaget nogen stor anstrengelse for at finde noget at eksportere; dels fordi Colombia er berygtet for kun at have sin kaffe at eksportere, og dels fordi jeg ikke har haft tid tilovers. For et par måneder siden dukkede en entreprenant herre op på kontoret, præsenterede sig som Pedro Vallejo P., og sagde, at han ventede at få stats-koncession på en vulkan ved den ecuadorianske grænse. Jeg forsøgte at tage denne uventede oplysning med fatning, men alligevel må jeg have afsløret nysgerrighed, for han fortsatte: »i denne vulkan »La Cumbal« findes verdens reneste amorfe svovlforekomster – jeg skal udnytte dem, og Deres kompagni kan få eksportrettigheden. Jeg regner med at kunne stille små 2000 tons til Deres rådighed om måneden.«

Da han var gået, var han samtidig glemt. Skøre mineejere er her nok af, og det er almindeligt antaget, at de eneste, der lader sig narre af dem, er nyankomne. Et par uger senere var han der igen, og spurgte om jeg havde tænkt over hans forslag. Da han ikke havde fremsat noget sådant, måtte jeg ærligt tilstå, at det havde jeg ikke. Nå, han sagde så, at han ville tage mig med på en tur til vulkanen, og at det muligvis ville være til min egen fordel. Da sagen syntes at tage en interessant vending, skrev jeg til vort New York kontor, for at få dem til at fortælle os alt om svovl. De skrev tilbage, at i U.S.A. er der intet behov for import af svovl, men at vore kontorer i det fjerne Østen sandsynligvis ville være interesserede. Så glemte jeg igen det hele, indtil i onsdags don Pedro ringede mig op, og spurgte, om jeg var klar til at tage med ham ned til vulkanen.

Jeg meddelte Henry Christensen, at jeg ville tage ned til grænsen for at kigge på en vulkan, og at jeg ville komme tilbage søndag. Det var helt O.K. Fredag morgen pakkede jeg en tyk pyjamas, mine gå-til-Rom-sko, samt nogle stærke sokker og et par sweaters ned i min flotte New Yorker taske, og klokken halv ni stillede don Pedro på kontoret med sin Nash. Selvfølgelig kom

manden en halv time senere end aftalt, og selvfølgelig nåede vi ikke lufthavnen, før maskinens afgangstid. Selvfølgelig var maskinen en time forsinket.

Vi fløj sydpå, til dalens ende, op over højsletten, ned gennem bjergpartier, der helt tog pusten fra mig. I Popayan havde vi mellemlanding, og klimaet var som en forårmorgen i Danmark. Efter et par enkelte konjaktragoer var vi atter rede, og ved middagstid landede DC-3'eren i Ipiales, grænsebyen mellem Colombia og Ecuador. Jeg var godt luftsyg, og halvfrøs i min store amerikanske overfrakke. Efter lang ventetid i lufthavnen blev vi enige om, at de andre, der skulle have stødt til der, måtte have glemt os, og så tog vi en taxa ind til Ipiales. Ad snoede veje blandt popler og tavlede bjergsider ankom vi til mudderhyttebyen, og i Gran hotel indlogerede vi os på dobbeltværelse med kaserne-senge og vaskefad. Don Pedro fik sig et par konjakter mere, og begyndte at blive ganske underholdende. Så ankom dr. Granja og dr. Rebollo plus kaptajnen, og endelig var vi så fuldtallige, at vi rigtig kunne begynde at fejre gensynet. Næste morgen tog jeg alt mit disponible tøj uden på pyjamassen, og vi kørte fra Ipiales ud i det helt vilde landskab. Så smukt, så stort og så rigt et land. Ved middagstid var vi i en endnu mere udpræget mudderlandsby, og i den kolde, skumle præstegård i 4000 meters højde, blev jeg præsenteret for pater Julio. Han var allerede temlig bevæget, da vi kom, og efter en rundhåndet omgang konjak var der ikke grænser for, hvad pater Julio og borgmesteren ville gøre for os.

Fra vulkanen kom der bud, at indianerne havde besluttet sig til at forsvare deres traditionelle svovl-ret, og at de ikke ville lade dr. Rebollo, som regeringens repræsentant, overdrage retten til don Pedro og dr. Granja. En halvfuld fyr, der blev ved at falde ned af paterens løjbænk, tilrådede os at vende om, for indianerne kunne være stædige. Regeringens uforfærdede personifikation beordrede byens politi udkommanderet, og pateren sagde, at han havde aldrig været bange for noget, og det sagde vi andre også, at det havde vi heller ikke, og så steg elleve af os til hest, mens resten kastede geværet over skulderen, og vi begav os op ad vulkanen.

Vi red i 3 timer, og nu og da måtte jeg af, for at trække hesten op af mudderet, og hele tiden fortalte pater Julio om dengang han byggede kirke til landsbyen. Han måtte smugle cement til sine kvadre, og grænsepolitiet satte en pris på hans hovede. Kirken blev bygget, og pateren lærte at bruge skydevåben og konjak i de lange ækvator-nætter.

Til sidst mødte vi indianerne. De var barfodede og med deres filt-bølle-hatte trukket helt ned over næsen. De sagde, at Bolivar havde givet dem lov at grave svovl her, og at de ikke kunne give retten fra sig, når deres chef Chiaya ikke var tilstede. Dr. Rebollo, sagde han selv, kom fra regeringen, og var ikke interesseret i hverken Bolivar eller Chiaya, og nu ville han tillade sig at læse et dokument op, som var meget, meget vigtigt for hele det colombianske folks lykke og fremtid, og hvis ikke indianerne kunne tie stille, så ville han læse det op alligevel. Jeg havde fået en sok, så min fod var meget kold, og jeg hørte ikke rigtig efter, hvad det var, han læste op. Det var der heller ingen andre, der gjorde, men don Pedro og dr. Granja så begge meget lykkelige og stolte ud bagefter. Så var det overstået.

Jeg så ikke noget svovl, men skyerne, der strøg hen over og mellem os, så jeg; og jeg så vulkansøen der langt nede, og jeg så bjerge og skygge og sol, jeg så kaktusser og indianere, og meget, meget mere, og jeg var fuldkommen lykkelig, hvis ikke det havde været for mine lår og min ende, som alle havde det meget dårligt ved tanken på at skulle ride ned igen.

Da jeg sent på natten kom frem til præstegården, var jeg godt klar over, at jeg skulle ikke være redet i forvejen. Havde jeg ikke gjort det, så var jeg sikkert ikke blevet borte, og var jeg ikke blevet borte, så havde jeg heller ikke været så bange. Jeg var meget alene sammen med den hest. Den blev ved at finde på nye råd, og hver gang troede jeg, at nu måtte det sikkert være den rigtige retning, vi gik i. Det var det ikke før til allersidst, og da var jeg efterhånden blevet rigtig godt irriteret. Sådan en nat, den kan godt være lang. Og alligevel kan man på sådan en nat føle sig både tabt og fundet på samme tid. Hjemme havde jeg altid et stjernebillede, som for mig i stor hemmelighed var min bro til en pige. Den nat på vulkanen »La Cumbal« så jeg de stjerner og den pige, så det hele smeltede sammen til en drøm om det der ikke kan gøres af mennesker.

Søndag var jeg tilbage i Cali, og nu er don Pedro på sin finca, og jeg tror, han er klar over, at svovl-forretningen ikke interesserer mig så meget. Dr. Granja og dr. Rebollo og kaptajnen er sikkert hjemme i Bogotá nu, og vi har alle bragt et stykke af eventyret med os.

Punktum.

[1954]